

Sfântul Cuvios Ioan Iacob de la Neamț

*DOR DE PUSTIE,
DOR DE CER*

Versuri înmănunchete sub îngrijirea
Arhim. Ioanichie Bălan

Ediția a III-a

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA

Cuprins

Cuvânt înainte la ediția I

de I.P.S. Daniel, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei 5

Prolog

de I.P.S. Aristobul, Arhiepiscop de Kiriacopoleos 7

La ușa milostivirii 9

În „bratele părintești” 10

Slove la mormântul meu 11

Micul orfan 12

Rugăciune 14

Rețetă duhovnicească 15

Stihuri 16

Duioasă versuire 17

La sfârșitul meu 18

Pentru blândețea și răbdarea cea nespusă a Domnului 19

Paza sufletului 20

Epigramă 24

Diagnoză sufletească 25

Glasul conștiinței 26

Cugetări din zile grele 28

Cele șapte păcate de moarte 30

Din fuga vieții 33

Crucea vieții omenești 34

Nevoitorul mândru 36

Canonisirea împiedicată de cei adormiți 38

Oglinda noastră cea de obște 40

<i>Mărturisirea fără îndoială</i>	42
<i>Graiuri profetice</i>	44
<i>Slove pe mormânt</i>	46
<i>Luceferii științei</i>	47
<i>Moda lumii</i>	48
<i>Sabia durerii</i>	49
<i>Fără „El”</i>	50
<i>Mustrare tainică de sus</i>	51
<i>Semnul Sfintei Cruci</i>	54
<i>Spre alte țărâhuri</i>	55
<i>Pe „drumul Crucii” mele</i>	56
<i>Cugetări scurte</i>	57
<i>Câteva stihuri pentru năravuri</i>	58
<i>Fără „haină de nuntă”</i>	59
<i>Cugetare umilită</i>	60
<i>Scânteii din inimă</i>	61
<i>Când pierdem rostul</i>	62
<i>Odinioară și acum</i>	63
<i>Cugetări smerite</i>	64
<i>Veșnicia sufletului</i>	66
<i>De Sfânta Naștere</i>	67
<i>Dorul Sfânt</i>	68
<i>Către organele trupului meu</i>	69
<i>Stihuri către cititori</i>	70
<i>Din lumea „fiilor pierduți”</i>	71
<i>Chemarea fiului pierdut</i>	72
<i>Mărturisirea fiului pierdut</i>	73
<i>Chemarea cerească</i>	74
<i>Cugetări (I)</i>	75
<i>Cugetări (II)</i>	76

<i>Cugetări (III)</i>	77
<i>Stânci în calea vieții</i>	78
<i>Spre țărnul veșniciei</i>	79
<i>Stihuri de mulțumire către Sfântul Teodosie</i>	80
<i>Lumina Sfintei Învieri</i>	81
<i>Semnele biruinței</i>	82
<i>Cugetare la mare întristare</i>	83
<i>Altă cugetare</i>	84
<i>Oglinda lui Varsanufie (zis Arsenie)</i>	85
<i>La cei din urmă</i>	87
<i>Spre asfințitul vieții mele</i>	88
<i>Icoane vechi</i>	89
<i>Flori de la Iordan</i>	90
<i>Săvârșirea Cuvioasei Maria Egipteanca</i>	92
<i>Pogorământul lui Ioasaf Duhovnicul</i>	94
<i>Vântul pustiei</i>	97

Cuvânt înainte

Prin osteneala Prea Cuviosului Arhim. Ioanichie Bălan de la Mănăstirea Sihăstria, se publică în Moldova un buchet de poezii duhovnicești scrise de Cuviosul Ioan Iacob, canonizat în iunie 1992 de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române cu numele „Sfântul Cuvios Ioan de la Neamț-Hozevitul”, cu zi de pomenire 5 august. Aceste poezii sunt scrise în Țara Sfântă, mai ales în pustia Iordanului, unde dorul autorului față de patria pământească, Moldova, s-a preschimbat în dor pentru Patria cerească.

Sfântul Cuvios Ioan Iacob de la Neamț-Hozevitul a scris poezii simple ca formă, pe înțelesul poporului, dar cu multă înțelepciune duhovnicească. În majoritatea poeziilor sale, străbate un dor sfânt după mântuire, o căutare a sfințeniei și a bucuriei care vin din dreapta credință. Orfan de ambii părinți încă din pruncie, Sfântului Ioan i-a lipsit iubirea părintească pe care o află însă acum pe plan duhovnicesc, în bucuria iubirii Părintelui din ceruri. Poezia sa este, așadar, căutare și bucurie, cerere și recunoștință, lacrimi de pocăință și tresărire de bucurie, priveghere și pelerinaj, lumină pentru suflet și hrană duhovnicească, eliberare și vindecare de singurătate.

Sfântul Ioan a ridicat, prin rugăciune și smerenie, prin nevoință și cântare, peștera sa către cer și a umplut-o de lumina Sfântului Duh, Care i-a sfințit sufletul și trupul, luminându-le și încălzindu-le cu dorul iubirii față de Dumnezeu.

Prietenia cu Dumnezeu mai presus de orice altă prietenie, căutarea Împărăției cerurilor înaintea oricărei alte căutări fac din Sfântul Ioan Iacob de la Neamț-Hozevitul un poet duhovnic și un misionar statornic.

Binecuvântăm apariția acestui buchet de poezii, care poartă în ele – asemenea unor flori de busuioc – mireasma dorului de viață veșnică și sfântă, cu gândul că ele vor aduce în sufletele creștinilor trezvie sufletească, pocăință mântuitoare și bucurie plină de nădejdea mântuirii în Hristos – Iubitorul de oameni.

† DANIEL

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Mănăstirea Sihăstria, 8 septembrie 1992

Prolog*

Dorul de curțile Domnului și de viață pustnicească, urmând pildei marilor Părinți pustnici ai Bisericii noastre dreptcredincioase, a atras de la o vârstă tânără, pe Ilie, fiul lui Maxim și al Ecaterinei Iacob. După ce a terminat clasele liceale a intrat în obștea Mănăstirii Neamț din Moldova, unde trecând prin multe ascultări s-a călugărit în anul 1933 (la 23 de ani), primind numele de Ioan.

Citind cu multă atenție și seriozitate viețile sfinților care au întemeiat așezământul vieții monahale în Palestina, a Sfântului Teodosie, începătorul vieții de obște, a Sfântului Eftimie cel Mare și a Sfântului Sava cel Sfințit, s-a aprins de dorul fierbinte de a veni la Ierusalim, mai aproape de izvorul cel dumnezeiesc al vieții pustnicești. În anul 1936 a intrat în Lavra Sf. Sava cel Sfințit, făcându-se pildă de ascultare în viața monahală.

În anul 1946 a fost chemat să slujească la schitul românesc din valea Iordanului, fiind hirotonit preot și așezat egumen la acest schit, unde a stat peste 6 ani de zile, râvnind viața Sf. Maria Egipteanca.

Dorind o viață mai singuratică și mai retrasă, cu binecuvântarea Patriarhului de Ierusalim, a venit și s-a așezat într-o peșteră din pustiul Sf. Mănăstiri Hozeva. Aici s-a nevoit în post și rugăciuni, vorbind cu Dumnezeu ziua și noaptea timp de peste opt ani, scriind și acest volum de versuri, **Hrană duhovnicească**. S-a înălțat sufletește către cele de sus, nevoindu-se, până când a fost chemat de Domnul, în anul 1960, la vârsta de 47 de ani, fiind înmormântat de monahul și împreună viețuitorul Ioanichie (Pîrîială, n. red.) în aceeași peșteră, în locul prăpăstios în care s-a nevoit.

† ARISTOBUL
Arhiepiscop de Kiriacopoleos

Ierusalim, 25 noiembrie 1963

*Prefață la volumul „Hrană duhovnicească”, Ierusalim, 1968.

La ușa milostivirii
Rugăciune către Maica Domnului
(se cântă pe glasul 5)

*Preasfântă Maică și Fecioară,
Nădejdea sufletului meu,
Tu ești a mea mijlocitoare
La Milostivul Dumnezeu.*

*De n-ai fi revărsat Tu zorii
Peste pământul adormit,
Atuncea umbra cea de moarte
Ar fi rămas fără sfârșit.*

*De n-ar avea la ceruri lumea
Rudenie de pe pământ,
Atunci ar fi pustie viața
Asemenea unui mormânt.*

*Iar astăzi, Preacurată Maică,
Când toți ne-am abătut la rău
De nu te vei ruga fierbinte,
Ne părește Fiul Tău.*

*De nu erai Tu, primăvară
A veacului înțelenit,
Ar fi rămas de-a pururi iarna
Și soarele n-ar fi zâmbit.*

*Trimite semn de pocăință
Poporului nedumerit
Și adă iarăși la credință
Pe sufletul cel rătăcit.*

*Dezleagă, Preacurată Maică,
Cătușele celor robiți
Și dăruiește-le răbdare
Creștinilor năpăstuiți!*

În „brațele părintești”

*Rămas de mic orfan pe lume,
Ca un copil al nimănui
Mi-am pus nădejdea mea spre Domnul
Cerând de-a pururi mila Lui.*

*„Când tatăl meu, cum zice psalmul,
Și maica mea m-au părăsit”,
Atuncea Domnul cel din ceruri
La sânul milei m-a primit.*

*Bunica, Dumnezeu s-o ierte,
Mi-a semănat de timpuriu
În suflet tainele credinței
Și rodul lor mă ține viu.*

*Deci suflete al meu smerite,
Înaripează-te mereu,
Prin rugăciune prea fierbinte
Și dragoste spre Dumnezeu.*

*O, scumpa mea bătrână sfântă,
Eu tot ce am îți datoresc,
Căci m-ai adus la cunoștința
Părintelui celui ceresc.*

*Privind în inimă cu mintea,
Să cauți tainicul izvor
Din care viața se adapă
Cu darul cel mântuitor.*

*Urmează calea mântuirii,
Trăind în pace singurel
Și toată grija cea lumească
S-o lepezi astăzi pentru El.*

Slove la mormântul meu
- pentru patrioții mei -

Vor trece anii vieții
Și eu mă voi sfârși
Iar în pustia asta
Mai vrednici vor veni.

Din plaiul țării mele
Ajuns-am la Iordan
Cu dorul de pustie
În sufletul sărman.

Văzând aici mormântul,
Mă vor cinsti cumva,
Necunoscându-mi viața
Și neputința mea.

Dar și acolo duhul
Era nemulțumit,
Din cauza aceasta
Retrasu-m-am la schit.

Deci să cunoască frații
Că tot veleatul meu
A fost lipsit de mirul
Plăcut lui Dumnezeu.

Cu multă trândăvie
Mereu am petrecut
Împovărând pe alții
Cu „sacul meu de lut”.

Căci cheltuind zadarnic
Vigoarea tinereții,
Mi-am îngropat talantul
În toată vremea vieții.

Să nu priviți cu cinste
La trupul meu potrivit,
Căci nu voia să rabde
Canonul cel de schimnic.

De boale și necazuri
Fîind înconjurat,
Spre orizonturi noi
Mereu am fost mânat.

Ci faceți mai degrabă
O sfântă Rugăciune,
Ca Domnul Îndurării
Să-mi deie iertăciune!

Rețetă duhovnicească *- pentru un sihăstru -*

*Un dram de viață, cât mai este
În lumea asta să trăiești,
Jertfește-l numai pentru suflet
Și lasă grijile lumesti.*

*Să nu mai cauți la plăcerea
Prietenilor trecători,
Căci ei nu pot să te ajute
Atuncea când va fi să mori.*

*Un singur an sau jumătate,
O lună poate ți-a rămas,
Sau numai ziua cea de astăzi,
Ba poate chiar numai un ceas.*

*Prieten bun, câștigați plânsul
Și „Rugăciunea lui Iisus”,
Căci plânsul stinge focul veșnic,
Iar ruga te înalță sus.*

*Pe cât de tainic se arată
Hotarul vieții pe pământ,
Pe-atât mai scurt să-ți pară drumul
Ce duce până la mormânt.*

*De-asemenea să ai prieteni
Poruncile dumnezeiești
Pe care fără de prihană,
Cu dragoste, să le păzești.*

*Prietenia cea cu lumea
Te lasă singur la mormânt,
Și numai „faptele credinței”
Tovarăși mai departe sunt.*